

Nuorten Osaisto

CLOQUET, MINN.

Keväinen tervehdys kaikille Toverittaren lukijoille ja erittäin nuorille.

Olen ollut jonkun aikaa tämän lehden lukijana, mutta en ole koskaan ennen yrittänyt kirjoittaa mitään tähän osastoon, vaan nyt päätin, menipä se sitten läptise tai ei. Ihmettelen suuresti, että Toverittaren monituhantisessa lukijakunnassa ei löydy sen vertaa nuorukaisia ja neitoksia, että tämä yksi sivu täytyisi heidän kyhäyksistään jokainen viikko.

Niitä ehkä on kyllä sellainen ryhmä, mutta ne ovat niin välipitämättömiä, että eivät viitsi yrittää saada aikaan minkäänlaisia keskustelua.

Mutta pois kaikiki veittoisuus ja innostus kaikkin. Aletaan keskustelemaan nykyajan tärkeimmistä kysymyksistä ja näytetään, että emme me sentään ole keinompia kuin pikolapsetkaan, jotka jokainen viikko täydittävät sivunsa kirjoituksillaan.

Olen joskus saanut samaan kielisiin "naimaoppitiet", jossa nuorilla on pakkaansa. Siinä he keskustelivat, väittelevät ja vaihtavat ajatuksiaan, vaikka ei ne aineet aina olekaan niin tärkeitä.

Nuoret, heimosiskot ja -velkot, herättäkäämme! Me kyllä kauan unahdettu on, siis on aika alkaa jokaisen pitämällä pystyessä liitä nuorten osastoon ja kehittämään ajatuskykyään. Siis aletaan liikkia ehdottaa yksi

NUORI HOBBO.

VIESTI

Kirj. A. Langila.

Suonissani hyötyy veri,
Kasvoni hohde kalpenee,
Kun kaatuu maahan ihmismeri
Jo ennenkuin aamu valkenee.

Ääretön on minä katkeruuden
Mi saartaa mielekäs voimakkaat,
Hiljämöittä vaan avar aamun uuden
Synkkäniä on mielekäs toivokkaat.

Sain viestin vierahalta äskeittäin
Muile tuntematon oit hän,
Hän kullit tuonen virtaa eteenpäin
Valkk' astui purteen elämään.

Jo varhaiseen nuoruusajan
Mieleensä painui, se painui sydämeen
Rakentua omaan majaan,
Kodin, ja liittyä elämään yhteiseen.

Pölkän yhteisöllöille loivat
Luonnon kutsut heidät "kiltiksi"
Uuden elämän maailmaan toivat
Se molempia heitä hymyillen hallitsi.

Syli avoin oli äidillä ottaen vastaan
Toverinsa aljaan, voimakkaana,
Painoi sydämiään vasten lastaan
Sihäyksen heitit tulkivan.

Miks' paksuu, laskee kärkeä rintaa,
Miks' oot kuin ois' katsu kuolohon?
Joko arvattu on vorei' hlinta
Mekö tuomittu orjan olohon?

Tää viesti ei viihdytä laulajan
Se on kylmä ja kaamea kuulla,
Se ei tyydytä elämään alkajaa
Olla uhmaavan ulapan suulla.

Päänt jo vaipuu alas hiljaa
Tuskasta kohosi rintani mun,
Oit' elämä sinä olet kuolon viljaa
Oit' valkene aamu jo sorretun.

KIRJEENVAIHTAJILLE!

Aikää missään tapauksessa lähettäkö lehteen ajottuja kirjoituksia Toverittaren konttoriin Astoriassa, vaan toimittukselle, joka sijaitsee Portlandissa, osoitteella: 1609 E. 16th St., Portland, Ore.

SAND COULEEN, MONT., S. S. O. OMPULSEURA pitää kokouksensa jok toinen torstai-ilta kello 7. Tervetuloa kaikkin!

Miten sosialistisen nuorison tulee käyttäytyä

Ajattelin nyt minäkin tuoda ajatuksiani esille tämän Toverittaren palstolla, koska tässä on kirjoitettu avoliitosta, lasten hoidosta ja se "ukko" kirjoitti siitä kuinka emäntien tulisi ukkoja vaalia, niin minä nyt puhun kokemuksistani, miten olen tullut ymmärtämään mitä sosialismi todella on.

Kun olen vielä tyttönä ja nuorten seurassa, silloin oli vielä käsitykseni pienek sosialismin aatteelle ja kun olen vielä nuori, paljon mitään käsittämätöntä, tulla tuttavaksi kahden nuoren tytön kanssa. He olivat minua vanhemmat ja kuulin, että he ovat sosialisteja ja sen he itsekin sanoivat. He asuivat kaupunkiparkassa ja minä olin köyhän farmarin tyttö, ja olin tullut tähän kaupunkiin palvelukseen ja pukimeni olivat vanhan aikaiset, niin lähesin tietysti itseäni näiden kahden sukulaisyttöni seurassa. Muuta tuttuja ei minulla tässä kaupungissa ollut, niin olin turvautunut kahden nuoren kulkijassani.

He nauroivat minun pukineille ja maahäikäytökselle, että minun tuli kovin kiva heidän kanssaan seurustella. He vain niskokkaan heittivät ja nimittelivät. Kun olin silloin aina kuulut saattavan, että sosialistit ovat "vihhiä" ja kaikkea muuta vain ei kunnioitettavia ihmisiä, niin tulin siihen käsitykseen, että kaikki sosialistit tosiaan ovat pahoja, koska nämä, joitten kuulin sanovan itseään sosialisteiksi, olivat niin sydämettömiä.

Siten kului pari kuukautta, että sain jo vähän muodikkaampia pukineita, niin sitten jo olin näiden neitojen seurassa kelvannut, vaan en minäkään enää perustanut, kun olin jo tullut tuttavaksi toisten tyttöjen ja nuorten kanssa.

Kävi kyllä, nämä toiset olivat raitiusväkkeitä ja he eivät illoin minun päähäni saaneet muuta istutetuksi, kuin sen, että sosialistit on kauhutuksia ja niin itseäni käsityksessä sain olla koko kaupunkissani ajan.

Minä vanhaan kotiin ja puhuin taas äidille kuinka sosialistit tosiaan ovat pahoja. Mitäs muuta osasivat vanhempani kuin varoittivat, että vaura "ehlihenkeli".

Jos nämä nuoret neidit olisivat olleet ymmärtäväisiä, he olisivat saaneet köyhää ja hietoansa tietämättömille jakaneet ja sosialismin tosi tarpeutuksen esittäneet. He olivat köyhäliä myös; vain palvelustyttöjä. Nyt kun olen tullut käsittämään, mitä on tietämättömyys ja tietoisuus, niin ymmärrän, että nämä minäkin monet muutkin työläisten lapset, huolivat, että kun käydään sosialistien tansseissa ja näyttöskappaleita katsomassa ja nähdään ja ivataan kirkkoilmaisista, niin siinä koko sosialismin ominaisuus. Ei sillä tavalla nuoret ja myös vanhemmat! Meidän sosialisminä käsitteväla tulee puhua sen tarkoituksesta.

En tässä puolusta kirkkoja, enkä työläisiä ryökyviä pappeja illoin, vaan kun olen kuullut niin monen ihmisen sanovan, että sosialistit eivät ole muuta kuin "jumalankieittäjiä" ja "pilkkuaa". Vain minä tuulen siihen olevan suurimman syyn sen, että jotkut heistä eivät ole käsitäneet sosialismin tositarkeitusta. Kun esim. kuulevat jonkun itseään sanovan sosialistiksi, ja tämä ei osaa muuta kuin jaarilla ja ivata talvaisista asioista ja kun joku on sairaana kirkkoilmaisista, niin (itse olen nähnyt), että sitä pilkataan, että "kärsiköön vaan, kirkkaampi on kruunu, kuta tuskallisempi elämä" ja ei ymmärrä, että tällaisilla jaarituksilla riittä

vain jatkuu työläisveljien ja sisarien kesken sen sijaan kuin sen pitäisi iäksi saada loppumaan.

Meidän tulee tarkoin selvittää mitä on sosialismi ja antaa tietämättömiä sen tietämiseen hankkimalla työläisten omaa kirjallisuutta.

Pelto ja Koti marraskuun numero v. 1916 sivulla 344 ja 345 on lyhykän selostus sosialismin tarkoituksesta ja niin selvä, että minä en sitä tarvitsen ruveta tässä selvittämään. Tämä selostus on monessa muussa työläisten lehdissä. Tässä olen tuonut ajatuksiani esille, sillä näin Toverittareissa, että siihen on vapaus. Tuokaapa muutkin! Tämä asia on niin laaja, että tästä pitäisi meidän työläisten enempi keskustella, että toistamme paremmin ymmärtäisimme. Ei jaarittolemalla ja Aatamin sisussa, vaan veljellisellä keskustelulla me voitamme ja toistamme ymmärrämme.

E. L.

Alin rappiotila

Kirj. Anna.

Ahdaspuiteisen saunarakenuksen pihalla tuli ja meni saunavieraita. Kaksi pienokasta leikki pihalla lasten käretyen ja kivien kera, väliin päästään laivan vihellystä matkivan kirkkukseen silloin kuin saunan ovi avautui ja lämpimän höyry tunkeutui ulos syksyn koleaan ilmaan ja iloinen naura seurasi oletettua laivan vihellyksen jälkeen.

Äkkiä kuului epävarmaa kirkkua ääni:

— Eli, Eli! Kuuletko sinä senkin viettäjä!

Ja samalla puskauttiin eräs sinuovi auki. Pöyhäinen nainen astui esiin pumottavien silmien ja kause harhailien, ikänkuin jostain olisi etsinyt. Nyt äkkäsi hän lapset, jotka heti äänen kuuluttuaan kauhustuneina lähtivät juoksemaan ovia kohti.

— Sielläkö sinä... etkö tiedä...

Nyt seurasi horjuva juoksunle, mutta samassa korkeat portaat petivät ja seurasi kuperkeikka, jossa raskaspuiteinen pöyhetynti vartalo vyöryi tarpeettomasti alas pöyhäykkeisiin. Siitä ylös kömpiessään ja möllisten koetti hän vielä tähytellä sinne missä lapset näken olivat. Toinen lapsista, tyttö, nähtyään miten kävi, pyörähti ympäri ja juoksi minkä jaksot erästä peräpihalla olevaa vajaa kohti, pukahatti ovesta sisälle, toinen livisti portaiden alle kontaten pienestä nostista, josta väivoim mahtui. Juopunut pääsi jaloilleen kireillä ja koetti harpata ajottuun suuntaan, vaan lapset eivät olleetkaan enää näkyvissä.

— Ah, voi Eli, ... Eli... kuuletko... en lyö. Tule tänne, kuule kun supatan...

Nyt näytti kuin tuo epätoivon huudahdus olisi tullut odotettuna sillä vajaa ovi avautui ja tyttö pisti päänsä ulos.

— Jos ei tule, niin kyllä sinut vielä löydän... niin muista siten... mutta jos tuot, niin en ole vihainen... tuo sieltä, muistat

Minkä nuorena oppii, sen vanhana taitaa

kai... heti, että ei isä kerkiä kohtii.

Hän lähti hoippuen vajaa kohti. Samalla pukahatti tyttö nokkelaan takaisin sisälle ja palasi muutaman minuutin kuluttua kantaan kalita olutpulloa joka ojensi vastaan tulevalle äidilleen tämän ahmien niitä jo silmillään.

— Tule sisälle, Taunon luo. Tulet sinä! Jos et, niin...

Tyttö läksi juoksemaan kohti portaita, mutta muunessään kurkisti hän portaan raosta ja kuiskasi veljelleen:

— Tule sinäkin sisälle, isä pian tulee.

Sisällä oli inhottava näky. Kaikki oli sekaisin keittiössä. Lattia oli paksun luan peitossa ja lattialle oli heitelty vaatteiden riekaleita. Astioita oli isoissa kassoissa pesemättä ja ruokia ja ruuan jätteitä oli joka sopeissa. Kaksi parin vuoden vanhaa lasta leikki tämän sotkun keskellä naukien välillä suuhunsa seisoneita ruuan jätteitä, kasvot likaisina ja puolittain vain puetuina. He juoksivat pöydän alle äidin sisään tullessa.

Juopunut nainen hoiperteli toiseen huoneeseen, jossa oli sama näky. Vuoteet likaisina ja korjaamattomina. Lähellä vuodeita kehossa nukkui pieni lapsi silmät ikuisia tahmeina, likaisena ja kapaloraäsyihin käärittynä. Läässä nurkassa oli pöytä johon nojasi puolijuopunut nainen korvupakka levällä edessään.

Sisälle tullut nainen asetti pullo pöydälle.

— Nyt meidän täytyy kiirehtiä ettei-ukko kerkiä... oletko huomannut sen... sen mustan rouvan... onko se...

Samalla puskautti suun räyhälehä likaa vatsan täytettä roiskuen lattialle ja nukkuvan lapsen kasvoille, joka peljästyen parkasi ja alkoi itkemään. Tyttö, joka tuli äidin kanssa sisälle koetti tyynnyttää lasta soudattamalla kehoon, vaan lapsi parkui entistä enemmän. Kun näissään läheneä äiti kehoon ja epävarmoin käsillä otti lapsen kehdestä ja asetti oksennuksesta ryvettyneille rimoilleen ja lapsiparka tyynnytti pitkän aikaa kestäneen nälkänsä luan tahraamista haisevista nimoista inoin väkijuomien myrkyttämää maista...

Sinä tuokiassa avautui ovi ja sisälle astui mies. Nähtyään vaimonsa istimassa olutpullojen säässä, kuohaili hänen vihansa. Kiroten kiirehti hän juojien luo, jotka paraillaan vetelivät pullon suusta. Hän löi pulloit mäsäksi ja repi kortit kappaleiksi.

Silläväin vaimo hoippuroi toiseen huoneeseen ja kompastui lattialla oleviin vaatteisiin ja hänen horjahtaessaan lapsi putosi likavesiämpäriin, joka oli keskellä lattian. Mies kuultuaan kilauksen hillitsi vihansa ja riensi katsomaan miten kävi ja kiireesti sieppasi lapsen ämpäristä ai-

(Jatkua kolmannella sivulla)